

Sygn. akt V CNP 42/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi M. Sp. z o.o. w T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w Katowicach z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt XIX Ga 375/13

w sprawie z powództwa "K." Sp. z o.o. w K.

przeciwko M. Sp. z o.o. w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2. przyznaje radcy prawnemu W. W. ze środków budżetowych
Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 600 zł (sześćset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i
usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z
urzędu w postępowaniu wywołanym skargą o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, niepubl. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, niepubl.). Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 października 2013 r. Problemy wskazywane przez skarżącą sprowadzają się do zarzutu błędnego ustalenia faktu spełnienia świadczenia wzajemnego, w oparciu o dokument niebędący oryginałem, a w konsekwencji – do uznania roszczenia dochodzonego w sprawie za wymagalne. Twierdzenie to z pewnością nie może przesądzać jednak o zasadności wniesionej skargi w opisanym wyżej rozumieniu, a więc o istnieniu oczywistej i rażącej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Sposób dokonywania ustaleń faktycznych, zwłaszcza zaś dobór materiału dowodowego i jego ocena, leżą z zasady w sferze swobodnej oceny sądu (art. 233 § 1 k.p.c.). O przekroczeniu granic tej swobody, które odpowiadałoby zarazem pojęciu niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., mówić można jedynie wyjątkowo, w razie popełnienia szczególnie rażących uchybień (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2015 r., IV CNP 44/14, niepubl.). Argumentacja Sądu Okręgowego nie pozwala jednak stwierdzić, by w oczywisty sposób przekroczył on granice swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Niezależnie od tego należy zauważyć, że skarga – w części, w jakiej kwestionuje przypisanie wartości dowodowej kopiom dokumentów – sprowadza się do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Na podstawie art. 398¹³ § 2 w związku z art. 424¹² k.p.c. kwestie te nie

mogą zostać wzięte pod uwagę w ramach rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, niepubl.). Równocześnie, poza tymi zarzutami, skarżąca nie wskazała jakichkolwiek dalszych przyczyn sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z prawem.

Z tych powodów, w razie przyjęcia do rozpoznania skarga bez wątpienia musiałaby zostać uznana za nieuzasadnioną. Tym samym, w sprawie spełniona jest przesłanka z art. 424⁹ k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, niepubl.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu orzeczono na podstawie § 15 w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 5 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz.490).